

[Henning Dyremose]

Der er også en risiko ved, at man har indregnet det store rentefald, for risikoen er, at det skønner af forudsætningerne for økonomien i 1994, som regeringen har lavet, ikke holder. Regeringen har forudsat, at underskuddet på statsbudgettet skulle falde fra 55 mia. kr. i 1993 til 53 mia. kr. i 1994. Men hvad ligger der bag den forudsætning? Der ligger mere end en firedobling af væksten i bruttonationalproduktet fra 1993 til 1994: fra 0,8 pct. til 3,4 pct. Og bag det ligger en forudsætning om, at væksten ude i Europa skulle blive på 1,8 pct. i 1994.

I går var der almindelig enighed – sådan oplevede jeg det – mellem EF-Kommissionens næstformand, Henning Christophersen, og en række internationale økonomer om, at vi skal være heldige, hvis vi overhovedet får vækst i Europa i 1994. Og hvis vi får vækst, bliver den kun på 0,5 pct. – maksimalt. Det vil sige, at regeringens arbejdsforudsætning for prognosen om udviklingen i arbejdsløsheden og udviklingen i underskuddet på statsbudgettet er, at Danmark skal have en vækstrate, der er på cirka det syvdobbelte af væksten i Europa.

Det er selvsagt en urealistisk forudsætning at basere sig på et sådant regnestykke, specielt når man lægger op til en belastning af erhvervslivets konkurrenceevne. Jeg har forstået det sådan, at regeringen anerkender, at man belaster erhvervslivet med ca. 5 mia. kr. Erhvervslivet mener, det er ca. 8 mia. kr. Det kommer lidt an på, hvad man regner med, og hvad man ikke regner med. Men der er ingen tvivl om, at erhvervslivet i perioden belastes med 8 mia. kr., og det går selvfølgelig ud over beskæftigelsen.

Nu vil finansministeren måske om et øjeblik komme og sige: Jamen erhvervslivet belastes ikke. Så vil jeg godt spørge: Hvem er det så, der belastes? For det fremgår af regeringens oplæg, at det samlede provenutab i skattereforment er på 400 mio. kr. i 1997. Hvordan kan hele befolkningen – alle boligejere, alle lejere – få store skattelettelser, hvis ikke der er andre, der belastes? Det skylder regeringen et svar på, og svaret er selvfølgelig, at hvis regeringen har ret i, at boligejere og lejere får en lettelse, så er det erhvervslivet, der belastes. Men er det klogt i en situation, hvor vi burde sætte beskæftigelsen og bekæmpelsen af arbejdsløsheden i centrum?

Problemet for regeringen er, at de lempelser, man her lægger op til, er midlertidige, men strammingerne permanente. Derfor bliver skatetrykket meget hurtigt højere end det, det ville have været uden reform.

Vi har desværre ikke endnu fået svar på nogle spørgsmål, som vi stillede i fredags, men mit indtryk fra regeringens materiale er, at man lægger op til, at kommunerne øger deres udgifter i 1994 med 8 mia. kr. uden at øge skatterne. Det kan jeg godt forstå, for det er valgår, og man sætter ikke skatterne op i et valgår. Men hvis kommunerne øger deres udgifter med 8 mia. kr. i 1994, bliver kommuneskatterne sat op i 1995, og så æder det skattelettelser op.

Til sidst en yderligere advarsel imod den fare, vi er på vej ind i. I 1993, hvor inflationen er nede på 1,2 pct., har den almindelige lønmodtager en reallønsfremgang, fordi den almindelige lønmodtager har en lønstigning på 2,4 pct. Altså en reallønsfremgang for den almindelige lønmodtager på 1,2 pct. Et af de faretegn, der er i regeringens politik, er, at regeringen selv allerede nu forudser, at inflationen bliver mere end fordoblet fra 1993 til 1994; inflationen stiger fra 1,2 pct. til 2,8 pct. Det betyder, at allerede den inflationstakt, regeringen nu forudser, fører til, at lønmodtagerne ingen reallønsforbedring får. Risikoen er, at det fører til nye lønkrav, som reducerer konkurrenceevnen.

Samlet beder jeg derfor regeringen alvorligt overveje, om man ikke er ved at begå uklogt de samme fejl, som Anker Jørgensen-regeringen begik i 1980, da man kørte Danmark ned i den økonomiske afgrund, og om det ikke ville være klogere, når underskuddet på statsbudgettet stiger, at gøre det, som firkloverregeringen med støtte fra de radikale gjorde i 1982, nemlig sætte de offentlige udgifter ned. Det var vejen i 1982, det bør også være vejen i 1993.

Finansministeren (Lykketoft):

Da den konservative ordfører mener, at det nu er tiden til at tage finanslovdebatten, så synes jeg måske også, at det er tiden til at komme med nogle ganske få bemærkninger til det med det samme, selv om det jo ikke helt er på dagsordenen for i dag.

Jeg vil godt sige til hr. Henning Dyremose, at det er rigtigt, at underskuddet på statens finanser er stort. Det er større, end den davæ-